

by závodil, a co by vylezl, a přitom jsme ho poráželi už v době, kdy končil. A to jsme ještě nebyli tak silní a ani lezení nebylo tak daleko, jako je dnes.“

Písek

„Chci dolézt cestu na Homoli cukru a možná ještě něco, je to přece jenom naše domácí hřiště. Ale nebaví mě pořád řešit tady ty problémy. Svaz tě neustále tlačí k nějakým výkonům, a potom není schopen domluvit nějakou výjimku a dořešit spor o magnézium a dělání cest shora. Pak mi lidi připomínají, že bych to měl dělat já jako lezec, ale já jsem tu od toho, abych lezl a reprezentoval a ne se účastnil nějakých sporů. Svaz by měl zaplatit seriózní studii, zda písku magnézium škodí, či nikoli, protože nemíním stále poslouchat Koťátkovy výlevy (Koťátko je správcem Prachova) jako: ‘Hoši, počkejte za pět let, uvidíme ...’ (Jak magnézium ničí skálu) Jenomže to už jsme dávno viděli.“

Trenéři

„Tehle sport se nedá trénovat. To můžou dělat lidi, kteří chtějí hrát fotbal nebo jiné kolektivní sporty. Děláním lezení, protože jsem individualista. Kdybych chtěl tvořit nějaký tým, tak jdu hrát fotbal a nedělám lezení. Chyba všech těch trenérů je, že chtějí z lidí udělat tým a trénovat je. Ale lezci jsou individualisté. Trenér by měl vystupovat jen jako manažer, který zajistí ubytování, zaplatí startovné, přiveze nás na místo závodů a více se o nás nestará.“

Vzory

„Ve skalách Tribout. Je to pašák, jak dlouho se už drží na špici. Na závodech Legrand, svoji osob-

ností. Nechci se ale do nikoho zahledět. Všichni jsou dobří a všechny stejně uznávám, protože každý leze někde něco dobrého, jen to nedokážu posoudit.“

Volný čas

„Mám rád auta. Baví mě se v tom občas rejpat. První jsem měl už v osmnácti, Škodu 110 de luxe po babičce. Děda to udržoval, babička řídila. Děda měl jednu nehodu a od té doby nechtěl za volant sednout. Absolvovali jsme v ní čtyřikrát Francii ve čtyřech lidech naložení až po střechu. Dnes mám už jedenáctý vůz, bí em dablju, jak se v Americe říká. Mým snem je mít rychlou motorku – a jednou dobře lízt. Krom toho mě baví televize a moje dívka Šárka. Poslouchám U2, rád luštím křížovky a čtu časopisy.“

Budoucnost

„Od devatenácti můj život zcela naplňuje lezení. Protože radši bojuji se stěnou a skálou, než s realitou. Z budoucnosti mám docela strach, a to mě nejvíc svazuje na mé lezecké cestě. Ale dokud nemám rodinu a starám se jen o sebe, tak si vždycky nějak poradím. Někdy bych chtěl mít rodinu. Nechci, aby můj rod vymřel po meči.“

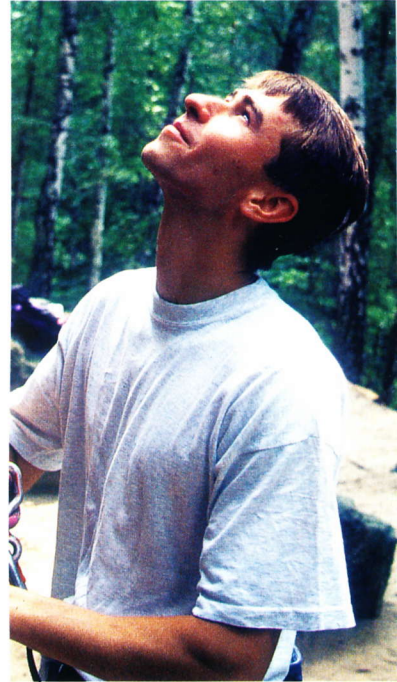
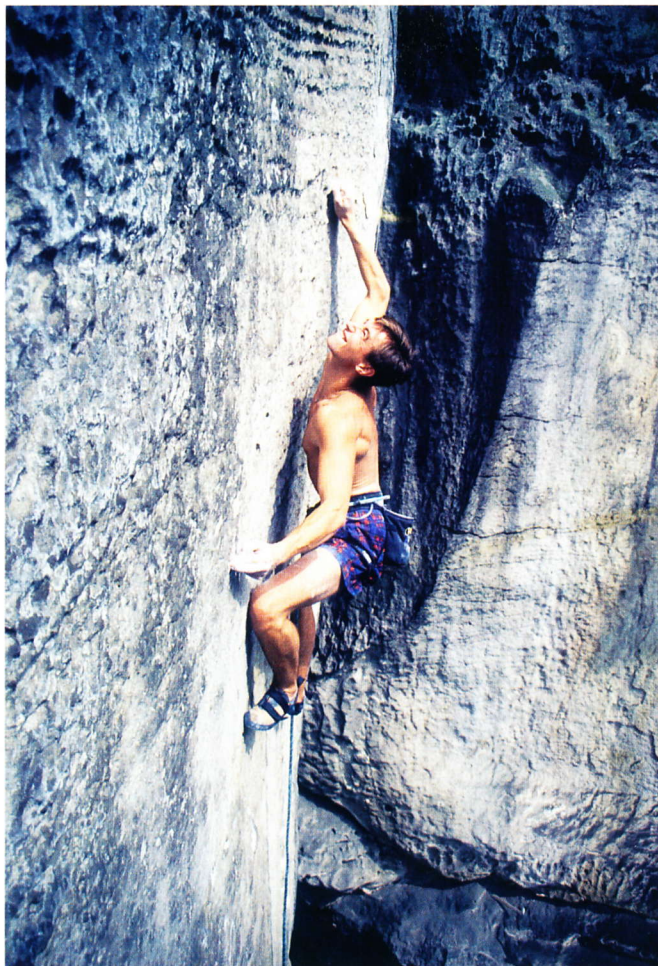

Foto: Petr Piechowicz

Rostislav Tomanec

Marek Havlík

Tenhle sport se nedá trénovat

Marek Havlík je lídrem české lezecké scény již téměř deset let. Vyhrává závody doma a před třemi lety skončil devátý dokonce na Mistrovství světa! Letos vstoupil do širší světové špičky na skalách, když vylezl prestižní 8c, Macumbu Club v Orgonu. Kdo je tento špilmachr lezeckých stěn a skal, buřič a svérázná individualita v jednom?

Dětství

Marek Havlík se narodil v Jičíně 28. 1. 1973. Od narození žil v Lochově v dřevěnce, kterou pod Prachovem postavil jeho otec, který byl v horolezecké reprezentaci i reprezentací orientačního běhu. Právě k posledně jmenovanému sportu vedl Marka jeho otec přednostně. Marek: „Orienták jsem začal běhat někdy v šesti letech, ale ne bavilo mě honit se s mapou někde po lese. Během pěti let mě to přestalo bavit úplně. Asi v patnácti jsem začal lézt. Jenomže to otec moc rád nebyl a z počátku mi to i zakazoval. Začal jsem lézt s mámou a jejími kamarády.“

V sedmnácti chtěl být svobodnější, a proto se přestěhoval k babičce do Jičína. Mezitím Havlík starší, co by předseda oddílu orientačního běhu, vybudoval rekreační chatu, kde různí sportovci jezdili na soustředění a po revoluci to vzal do ekonomického pronájmu, začal podnikat a bydlet v chatě. Marek se pak nastěhoval zpátky do Lochova. V dřevěném domku žije sám od počátku devadesátých let. Topí akumulacími kamny, vodovod má napojený na vlastní studnu a jednou za dva roky vymění plynovou bombu ke sporáku. Na obědy jezdí nejraději k babičce. Škola ho příliš nezajímala. Marek: „Do učení mě nikdo nenutil, tak proč bych se učil. Mamka byla učitelka, a tak mi pomohla, když bylo nejhůř. Vychodil jsem učiliště,

jsem strojní mechanik, zámečnick. Teď mi je ale trochu líto, že jsem se studiu nevěnoval trochu víc.“

Lezení

Marek: „První cestu, kterou jsem vylezl, je Západní hrana 7b na Jehlu v Prachově, což je prvovýstup mého otce, kterého si on nejvíce váží. Rok na to jsem vylezl tehdejší nejtěžší cestu na Prachově 'Petr a Pavel Xb/c' a asi v devadesátém jsem jel na první závody do Ostroměře. Závodilo se v pískovcovém lomu. Vyhrál Hudeček, druhý byl Pilka a třetí Marcel Toman. Já jsem byl asi devátý, první nepostupující do finále. Pak jsem svému kámošovi půjčil Simsona a on to se mnou napálil do stromu. Měl jsem pochroumanou nohu a měsíc chodil o holi. Proto jsem další závody zkusil až za rok v Brně na přehradě na piliři. Byl jsem druhý nebo třetí za Zauškou.“

V roce 1992 vylezl svá první 8b (10 UIAA), „Tabou Zizi“ v Buoux a „Neuropatolog“ v Příhrazech a vyhrál Československý pohár před Tonem Pacekem ze Slovenska. Rok na to vyhrál první mistrovství České republiky v Praze a stal se vítězem nově založeného Českého poháru. V roce 1994 dominanci na závodech převzal ostravský Milan Benian, který pomyslný trůn Markovi opět vrátil až vloni, kdy se Marek stal znovu mistrem republiky, tentokrát na Brumlovce a vítězem Českého poháru. Na prvním „světáku“ v Innsbrucku 92 skončil mezi posledními. Na druhém ve Frankfurtu ve stejném roce už byl v semifinále. Marek: „Byl jsem nějaký 26. anebo 28. Ve Frankfurtu jsme s Kubrtem poprvé porazili Hudečka. Pak jsme ho už poráželi na všech závodech, na který ještě jezdil, tedy asi na dvou.“ V 93. startoval na juniorském mistrovství světa v Baselu ve Švýcarsku, kde obsadil 11. místo. Tam startoval i Elie Chevieux. Největší úspěch se dostavil o dva roky později, na MS v Ženevě, tedy znovu Švýcarsko, kde se poprvé dostal do finále. Marek: „Měl jsem v té době hodně natrénováno. Chodil jsem celou zimu běhat, byl jsem lehkej, měl jsem formu a všechno mi vyšlo, tedy krom finále. Že jsem postoupil do finále mě úplně zdeptalo. Přestal jsem jít, abych byl lehkej a pokazil jsem to jak jsem mohl. Podlehl jsem atmosféře, přestal se soustředit na lezení, jenom na věci okolo a to byla chyba.“ Po „OS“ byl osmý, ale „RP“ už nezvládl a klesl na deváté místo. Za další dva roky na MS 97 znovu výrazně uspěl, tentokrát skončil 17. Marek: „Lezly se dvě cesty on-sight a výsledek se sčítal. Tu první jsem lezl blbě, ale rozlezl jsem se a na té druhé jsem se už dostal hodně vysoko. Celkově jsem skončil sedmnáctý. Semifinále nebylo, nejlepších osm šlo rovnou do finále.“ Rok 1997 byl pro něho velmi úspěšný. V říjnu na Světovém poháru v Praze na Brumlovce byl znovu 17., poté vyhrál mistrovství republiky i Český pohár. Pro rok 1998 měl přirozený cíl uspět ve skalách na cestě mezinárodního formátu. Výběr byl jasný, „Macumba Club 8c“ v Orgonu. Cíl splnil v červenci (viz Montana 4/98).

Partneři

Marek: „V tréninku je mým stálým partnerem Míra Pěnička, bez kterého si už ani trénink nedovedu představit. Nejvíc zájezdů jsem absolvoval s Marcellem Tomanem. S ním se mi lezenejlíp a před ním jediným jako lezcem bych kdykoliv smekl klobouk, a to bych ani před Hudečkem neudělal. Nelíbí se mi totiž, že se z něho stal mýtus, který teď stále přežívá, i když už v podstatě neleze. Nebaví mě furt poslouchat, jak by nám dal ještě dnes na prdel, kdy-